

Arrest

nr. 54 768 van 24 januari 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 2 november 2010 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 28 september 2010 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond verklaard wordt, aan verzoekende partij ter kennis gebracht op 8 oktober 2010.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 december 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 januari 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. FRÈRE, die *loco* advocaat B. SOENEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die *loco* advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt op 5 mei 2006 als niet-begeleide minderjarige België binnen en dient een asielaanvraag in op 8 mei 2006.

Op 12 juli 2006 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing tot weigering van verblijf. Aan verzoekers voogd wordt een bevel tot terugbrenging van verzoeker gegeven.

Op 23 januari 2007 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bevestigende beslissing tot weigering van verblijf. Verzoeker dient tegen deze beslissing een verzoek tot schorsing en een annulatieberoep in bij de Raad van State.

Op 24 november 2009 dient verzoeker, inmiddels meerderjarig geworden, een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 28 september 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij deze aanvraag ontvankelijk maar ongegrond wordt verklaard. Dit is de bestreden beslissing.

“(…)

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 26.11.2009 werd ingediend door :

A., Z. (R.R.: 090000030533)

nationaliteit: Afghanistan

geboren te G. op 00.00.1990

adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Redenen:

Betrokkene haalt aan dat hij geregulariseerd wil worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen.

Betrokkene beroept zich in zijn aanvraag dd 26.11.2009 op het criterium duurzame lokale verankering in België + werk (2.8B) van de instructie van 19.07.2009. Qua verblijfsduur zou hij hiervoor in aanmerking kunnen komen. In het administratieve dossier zijn er immers verschillende elementen te vinden die zijn ononderbroken verblijf sinds 31.03.2007 staven. Echter, om hierop aanspraak te kunnen maken, moet een behoorlijk ingevuld arbeidscontract worden voorgelegd dat is opgesteld in het kader van de vernietigde instructie van 19.07.2009. Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene beschikt over een arbeidscontract dat is opgesteld op 04.10.2007 (K.M.P.I. S. vzw) in het kader van een halftijdse tewerkstelling van een leerling in opleiding. Uit het werkgeversattest dd. 30.03.2009 van L. M., administratief directeur K.M.P.I S. vzw, blijkt dat betrokkene daar te werk gesteld werd van 15.10.2007 tot 01.07.2009. Daaruit blijkt dat het arbeidscontract liep tot 01.07.2009. Hieruit blijkt duidelijk dat het voorgelegde contract niet meer geldig is en betrokkene niet aantoonbaar op het moment van de actualisatie van zijn dossier nog daadwerkelijk in aanmerking te kunnen komen voor tewerkstelling bij K.M.P.I S. vzw. of bij een ander bedrijf. Betrokkene legt bijgevolg geen behoorlijk ingevuld arbeidscontract voor, zoals vereist.

Betrokkene kwam in België aan op 05.05.2006 en diende op 08.05.2006 een asielaanvraag in. Deze aanvraag werd afgesloten met de beslissing ‘Niet ontvankelijk (weigering van verblijf)’ door het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dd. 25.01.2007, hem betekend op 26.01.2007. Betrokkene diende daartegen beroep in bij de Raad van State op 23.02.2007. Het feit dat deze procedure nog hangende is, schorst de asielprocedure niet. Op 12.07.2006 gaf de Dienst Vreemdelingenzaken een bevel om het grondgebied te verlaten, hem ter kennis gebracht op 12.07.2006. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan dit bevel.

De duur van de asielprocedure – minder dan 8 maanden – was bovendien ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Het feit dat betrokkene sinds 05.05.2006 in België verblijft, geïntegreerd zou zijn, een attest van OKAN en computerlessen voorlegt, beroepsonderwijs heeft gevolgd, een getuigschrift heeft van Restitrix-erkende plaatsers heeft, over een werkgeversattest beschikt, een werkverleden heeft en werkbereid is, over getuigenverklaringen beschikt, sociale banden heeft en een vriendenkring heeft uitgebouwd, kan niet weerhouden worden als een grond voor regularisatie. Ondanks deze elementen aangaande de integratie van betrokkene, doet dit niets af aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructies dd. 19.07.2009.

*Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene geen gevaar vormt voor de openbare orde dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.
(...).*"

Op 22 oktober 2010 dient verzoeker een tweede asielaanvraag in.

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert een eerste middel aan dat luidt als volgt:

*"Eerste middel: Schending van het art. 9bis Vreemdelingenwet en de motiveringsverplichting
Hef verzoekschrift tot regularisatie dd. 26 november 2009 dat aan de grond ligt van de bestreden beslissing, was gesteund op de Instructie van 19/07/2009.*

De bestreden beslissing is enkel gesteund op deze Instructie die inmiddels echter vernietigd werd om de regularisatieaanvraag van de verzoeker af te wijzen.

Verwerende partij schendt hierbij zowel art. 9bis § 1 van de wet van 15 december 1980, zoals gewijzigd door art. 4 van de wet van 15 september 2006 als het motiveringsbeginsel.

De motivering moet draagkrachtig zijn, dat wil zeggen dat de motivering de beslissing maar zal kunnen schragen wanneer zij duidelijk, niet tegenstrijdig, juist, pertinent, concreet, precies en volledig is (R.vSt. nr. 72.635, 23 maart 1998, A.P.M. 1998 (samenvatting), 64; Arbrb. Brussel 5 oktober 2002, J.T.T. 2003, afl. 867, 393).

5.1.2.

Artikel 9bis VW laat de verzoeker toe om in bijzondere omstandigheden de aanvraag tot machtiging tot verblijf voor meer dan drie maand in België in te dienen.

Aan deze voorwaarde van ontvankelijkheid, net als aan het verzoek om een identiteitsdocument voor te leggen is voldaan. De vordering is ontvankelijk verklaard.

Evenwel maakt de bestreden beslissing toepassing van de criteria zoals verwoord in de "instructie van 19 juli 2009" om over te gaan tot een beslissing over de grond van de zaak.

Deze nota is evenwel door de Raad van State op 9 december 2009 (de bestreden beslissing vermeldt verkeerdelijk 11 december 2009) vernietigd.

Hoewel dit impliceert dat de Staatssecretaris van Asiel en Migratiebeleid opnieuw binnen de wettelijke context een appreciatiebevoegdheid heeft, kan dit niet betekenen dat het bevoegde Staatssecretaris vrij staat om hierbij de vernietigde criteria zonder meer verder toe te passen.

De criteria vormen op zich geen rechtsgrond meer om een beslissing te nemen.

5.1.3.

Gezien er geen instructienota meer bestaat, dient de bevoegde Staatssecretaris elke aanvraag individueel te toetsen en te motiveren, rekening houdende met de specifieke omstandigheden van het dossier.

Door enkel te verwijzen naar de vernietigde instructienota die niet meer bestaat- en zelfs geacht wordt nooit bestaan te hebben - en dit zonder zelfs maar aan te geven op welke bepaling van die nota men zich steunt, schendt de bestreden beslissing de materiële motiveringsverplichting en het motiveringsbeginsel.

De verzoeker toonde aan dat hij in de afgelopen jaren constant gewerkt heeft aan zijn integratie (door bijvoorbeeld verschillende jaren naar school te gaan en af te studeren, diverse opleidingen te volgen en een groot netwerk van Belgische vrienden op te bouwen) en ook de intentie heeft om werk te vinden, aangezien hij gedurende 2 jaar ononderbroken gewerkt heeft (stukken 8 en 9.1-9.23). De verzoeker werkt trouwens nog steeds.

Zijn integratie wordt op die manier bewezen.

Dit FEIT van integratie wordt door de verwerende partij ten andere niet betwist.

5.1.4.

Toch wijst de bestreden beslissing de verzoeker af, omdat de verzoeker niet voldoet aan de criteria van de vernietigde instructies van 19.07.2009.

Het enige wat de beslissing vermeldt is dat ondanks de diverse elementen welke de integratie van de verzoeker bewijzen, " dit niets afdoet aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructie dd. 19.7.2009 (pg. 2 bestreden beslissing) ".

Uit voormeld motief blijkt dat de bestreden beslissing enkel rekening houdt met de vernietigde instructies van het kernkabinet en geen individuele beoordeling maakt van de situatie waarin de betrokkene zich bevindt.

Er is aldus geen afdoende materiële motivering, waaruit blijkt dat in het individueel geval van verzoeker er elementen voor handen zijn om de naar voor gebrachte stukken als onvoldoende te aanschouwen.

Minstens is deze schending van de motiveringsverplichting aanwezig waar de bestreden beslissing aangeeft dat de opgesomde elementen in de aanvraag wel een bewijs van de integratie van verzoeker vormen, maar dat dit niets afdoet aan de voorwaarden als gesteld in de instructies van 19 juli 2009.

Nochtans kunnen deze criteria geen degelijke rechtsgrond vormen om tot de bestreden beslissing te komen, nu deze instructies geacht worden nooit bestaan te hebben en verzoeker zich bovendien ook nooit op de instructies beroepen heeft.

5.1.5.

De verzoeker toonde aan dat hij in de afgelopen jaren constant gewerkt heeft aan zijn integratie (door bijvoorbeeld verschillende jaren naar school te gaan en af te studeren, diverse opleidingen te volgen en een groot netwerk van Belgische vrienden op te bouwen) en ook de intentie heeft om werk te vinden, aangezien hij gedurende 2 jaar ononderbroken gewerkt heeft (stukken 8 en 9.1-9.23). De verzoeker werkt trouwens nog steeds.

De instructienota stelt onder criterium 2.8.A.:

"2.8. Voor aanvragen ingediend 3 maanden te rekenen vanaf datum van 15 september 2009 zal ook de vreemdeling met een duurzame lokale verankering in België in aanmerking komen.

Deze situatie betreft de vreemdeling, die het centrum van zijn affectieve, sociale en economische belangen in België heeft gevestigd.

Het bestaan van een duurzame lokale verankering in België is een feitenkwestie die onderzocht wordt binnen de soevereine beoordelingsbevoegdheid van de minister of zijn gemachtigde."

De instructienota stelt dus in heel duidelijke bewoordingen dat het bestaan van een duurzaam lokale verankering een feitenkwestie is.

De Dienst Vreemdelingenzaken stelt dat het een FEIT is dat de verzoeker verblijft in België sinds 2006, werkwilgig is, en een vrienden- en kennissenkring heeft en talloze opleidingen met succes beëindigd heeft.

De Dienst Vreemdelingenzaken aanvaardt derhalve het bestaan van een duurzame lokale verankering doch erkent tegelijkertijd niet het recht op een verblijfsmachtiging.

5.1.6.

Artikel 9bis VW laat de vreemdeling toe om in bijzondere omstandigheden de aanvraag tot machtiging tot verblijf voor meer dan drie maand in België in te dienen.

Het is nét de doelstelling geweest van de overheid om een grote meerderheid aan vreemdelingen die in de illegaliteit verkeren een verblijfsmachtiging toe te kennen indien zij humanitaire redenen / duurzame lokale verankering kunnen aantonen.

Het is dan ook een absolute tegenstrijd in de bestreden beslissing om de verzoeker niet de verblijfsmachtiging toe te kennen omdat hij niet lang genoeg beschikte over een WETTIG verblijf NIETTEGENSTAANDE hij duurzame lokale verankering BEWEES én zich tot op vandaag kan beroepen op een hangende annulatieprocedure bij de Raad van State.

De doelstelling van artikel 9bis Vreemdelingenwet en de vernietigde instructienota was net om de illegaliteit van vreemdelingen ongedaan te maken in geval humanitaire redenen / duurzame lokale verankering.

De verzoeker wordt het recht op LEGALITEIT ontzegd omdat hij nog niet lang genoeg in ILLEGALITEIT verkeert.

Er is aldus geen afdoende materiële motivering, aangezien uit het individueel geval van de verzoeker er duidelijk elementen voor handen waren om de duurzame lokale verankering te aanvaarden.

5.1.7.

Wanneer er gronden van duurzame lokale verankering in hoofde van de verzoeker aanvaard werden en de machtiging tot verblijf enkel en alleen wordt afgewezen op grond van de duur van (il)legaliteit waarin de verzoeker zich bevindt is de beslissing onmogelijk afdoende naar recht gemotiveerd.

De vernietigde criteria zijn dan ook geen rechtsgeldige basis of motief om tot weigering over te gaan, terwijl de bestreden beslissing precies wel erkende dat voldaan werd aan de ontvankelijkheidsvoorwaarden en aan het criterium van de duurzame lokale verankering (integratie)"

2.1.2. In de nota repliceert verwerende partij dat de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid over een grote appreciatiebevoegdheid beschikt bij de beoordeling van een aanvraag om machtiging tot verblijf en *in casu* beslist heeft om binnen deze discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals omschreven in de instructie van 19 juli 2009 toe te passen zelfs nu deze vernietigd zijn, om de rechtszekerheid ter wille te zijn en het vertrouwensbeginsel te respecteren. Verzoeker toont niet aan op welke wijze de beslissing strijdig zou zijn met artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Door het vernietigingsarrest van de Raad van State is de discretionaire bevoegdheid van de staatssecretaris op generlei wijze beperkt. Niets staat de staatssecretaris in de weg om zijn discretionaire bevoegdheid de invulling te geven zoals thans is gebeurd in de bestreden beslissing. Verzoeker maakt niet aannemelijk

dat de discretionaire bevoegdheid van de staatssecretaris niet kan worden uitgeoefend in de zin van de vernietigde instructie.

Verwerende partij stelt dat de aanvraag ontvankelijk en ongegrond werd verklaard, zodat niet wordt betwist dat verzoeker voldoet aan de ontvankelijkheidsvoorwaarden.

Verwerende partij meent dat uit de omstandige motivering van de bestreden beslissing blijkt dat het dossier van verzoeker wel degelijk een individuele beoordeling kende. Er wordt verwezen naar de elementen die verzoeker heeft aangevoerd in zijn aanvraag. Verzoeker kan moeilijk gewag maken van een standaardbeslissing vermits op elk van de door hem aangehaalde elementen een antwoord werd geformuleerd. Verwerende partij merkt op dat het beoordelen van de duurzame lokale verankering een loutere feitenkwestie is en dat verzoeker niet voldoet aan de voorwaarden die gesteld werden in de instructie waarvan hij expliciet de toepassing heeft gevraagd bij zijn aanvraag.

De omstandigheid dat verzoeker in beroep is gegaan bij de Raad van State tegen de bevestigende beslissing van de commissaris-generaal in zijn asielprocedure, bezorgt hem als dusdanig geen verblijfsrechten in ons land. De lopende beroepsprocedure schorst de asielprocedure ook niet op. De verwerende partij wijst erop dat verzoeker op 12 juli 2006 bevel heeft gekregen om het grondgebied te verlaten, hij negeerde dit evenwel en verkoos illegaal in het land te verblijven. Uit een illegaal verblijf kunnen geen rechten worden geput. Verzoekers regularisatieverzoek werd ook niet afgewezen omdat hij niet lang genoeg in de illegaliteit heeft geleefd, maar wel omdat hij niet heeft aangetoond over een geldig arbeidscontract te beschikken en geen tewerkstellingsperspectieven heeft aangehaald en omdat de duur van de asielprocedure niet onredelijk lang was. Deze beslissing werd genomen ondanks de integratie-inspanningen in België. Binnen de appreciatiemarge van de staatssecretaris werd geoordeeld dat de integratie-inspanningen van verzoeker niet opwegen tegen het manifest niet voldoen aan de criteria van de vernietigde instructie waarvan verzoeker de toepassing heeft gevraagd.

De bestreden beslissing werd afdoende gemotiveerd zowel in feite als in rechte. Aan de formele motiveringsplicht is volgens verwerende partij voldaan, nu uit de bewoordingen van de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker de motieven van de beslissing schijnt te kennen vermits hij ze aanvecht in het verzoekschrift. Wat de materiële motiveringplicht betreft, merkt verwerende partij op dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zich niet in de plaats kan stellen van de administratieve overheid.

2.1.3. In de repliekmemoërie volhardt verzoeker in het middel zoals uiteengezet in het inleidend verzoekschrift.

2.1.4. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde kan worden gesteld voor artikel 62 van de Vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoeker qua verblijfsduur in aanmerking zou kunnen komen voor het criterium duurzame lokale verankering in België + werk (2.8.B) van de instructie van 19 juli 2009 omdat in het administratieve dossier er immers verschillende elementen te vinden zijn die zijn ononderbroken verblijf sinds 31 maart 2007 staven, maar dat om hierop aanspraak te kunnen maken, een behoorlijk ingevuld arbeidscontract moet worden voorgelegd dat is opgesteld in het kader van de vernietigde instructie, dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker beschikt over een arbeidscontract dat is opgesteld op 4 oktober 2007 (K.M.P.I. S. vzw) in het kader van een halftijdse tewerkstelling van een leerling in opleiding, dat uit het werkgeversattest d.d. 30 maart 2009 van L. M., administratief directeur K.M.P.I. S. vzw, blijkt dat verzoeker daar te werk gesteld werd van 15 oktober 2007 tot 1 juli 2009, dat hieruit blijkt dat het voorgelegde contract niet meer geldig is en verzoeker toont niet aan op het moment van de actualisatie van zijn dossier nog daadwerkelijk in aanmerking te kunnen komen voor tewerkstelling bij K.M.P.I. S. vzw. of bij een ander bedrijf, zodat verzoeker geen behoorlijk ingevuld arbeidscontract

voorlegt, zoals vereist; dat verzoeker in België aankwam op 5 mei 2006 en op 8 mei 2006 een asielaanvraag indiende, deze aanvraag werd afgesloten met de beslissing 'Niet ontvankelijk (weigering van verblijf)' door het Commissariaat-generaal van 25 januari 2007, verzoeker diende daartegen beroep in bij de Raad van State, het feit dat deze procedure nog hangende is, schorst de asielprocedure niet, dat de Dienst Vreemdelingenzaken op 12 juli 2006 verzoeker bevel gaf om het grondgebied te verlaten en dat verzoeker verkoos geen gevolg te geven aan dit bevel, dat de duur van de asielprocedure – minder dan 8 maanden – ook niet van die aard was dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden; dat het feit dat verzoeker sinds 5 mei 2006 in België verblijft, geïntegreerd zou zijn, een attest van OKAN en computerlessen voorlegt, beroepsonderwijs heeft gevolgd, een getuigschrift heeft van Restitrix-erkende plaatser, over een werkgeversattest beschikt, een werkverleden heeft en werkbereid is, over getuigenverklaringen beschikt, sociale banden heeft en een vriendenkring heeft uitgebouwd, niet kan aanvaard worden als een grond voor regularisatie, dat ondanks deze elementen aangaande de integratie, dit niets afdoet aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructies *d.d.* 19 juli 2009; dat wat het aangehaalde argument betreft dat verzoeker geen gevaar vormt voor de openbare orde opgemerkt dient te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoeker bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De door verzoeker aangevoerde schending van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet wordt onderzocht in samenhang met de aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht.

Artikel 9 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de Minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

De toepassing van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De bestreden beslissing oordeelt dat de aanvraag ontvankelijk, doch ongegrond is. Dienaangaande herhaalt de Raad dat met betrekking tot de gegrondheid van de aanvraag, met name of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid beschikt.

2.1.4.1. Verzoeker voert aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris ten onrechte gebruik heeft gemaakt van een instructie die inmiddels vernietigd is door de Raad van State. De criteria vermeld in deze instructie vormen geen rechtsgrond meer om een beslissing te nemen.

Zoals reeds gesteld heeft de gemachtigde van de staatssecretaris een ruime appreciatiebevoegdheid bij het beoordelen van de gegrondheid van een aanvraag om machtiging tot verblijf. De omstandigheid dat de gemachtigde de aanvraag van verzoeker onderzoekt in het licht van de criteria van de bij arrest van de Raad van State nr. 198 769 van 9 december 2009 vernietigde instructie vormt een invulling van deze appreciatiebevoegdheid. Verzoeker toont in het middel niet aan dat de gemachtigde hierbij kennelijk onredelijk heeft gehandeld of heeft gesteund op een niet correcte feitenvinding (zie verder). Van belang voor het onderzoek of de materiële motiveringsplicht is nageleefd, is zoals gezegd of de gemachtigde handelt in alle redelijkheid en steunt op een correcte feitenvinding en of hij rekening heeft gehouden met de elementen die verzoeker zelf heeft aangebracht.

2.1.4.2. Vervolgens voert verzoeker aan dat geen rekening werd gehouden met zijn individuele situatie en met de specifieke omstandigheden van het dossier. Verzoeker meent namelijk dat hij in aanmerking komt voor regularisatie omdat hij continu heeft gewerkt aan zijn integratie en de intentie heeft om werk te vinden gezien hij gedurende twee jaar ononderbroken heeft gewerkt. Verzoeker stelt dat zijn integratie niet wordt betwist maar dat deze toch wordt afgewezen omdat deze integratie niets afdoet aan de voorwaarden die gesteld worden door de instructie. Verzoeker leidt hieruit af dat enkel rekening werd gehouden met de instructie en niet met zijn persoonlijke situatie zodat de materiële motivering niet afdoende is. Inzake de duurzame lokale verankering meent verzoeker dat deze wordt aanvaard in de bestreden beslissing doch dat hem geen verblijfsmachtiging wordt gegeven zodat dit tegenstrijdig is. Verzoeker stelt ook dat de duurzame lokale verankering in zijn hoofde werd aanvaard maar dat de verblijfsmachtiging enkel werd afgewezen op grond van de duur van zijn (il)legaal verblijf en hij meent dat dit onmogelijk een afdoende motivering is.

In de bestreden beslissing wordt over verzoekers integratie het volgende overwogen:

“Het feit dat betrokkene sinds 05.05.2006 in België verblijft, geïntegreerd zou zijn, een attest van OKAN en computerlessen voorlegt, beroepsonderwijs heeft gevolgd, een getuigschrift heeft van Restitrix-erkende plaatsers heeft, over een werkgeversattest beschikt, een werkverleden heeft en werkbereid is, over getuigenverklaringen beschikt, sociale banden heeft en een vriendenkring heeft uitgebouwd, kan niet weerhouden worden als een grond voor regularisatie. Ondanks deze elementen aangaande de integratie van betrokkene, doet dit niets af aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructies dd. 19.07.2009.”

Daarvoor wordt in de bestreden beslissing overwogen dat verzoeker niet in aanmerking komt voor regularisatie op grond van het criterium 2.8.B van de vernietigde instructie omdat hij daartoe een behoorlijk ingevuld arbeidscontract moet voorleggen en dit niet doet, en dat de duur van zijn asielpprocedure minder dan 8 maanden was en dus niet als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Zoals verzoeker zelf aangeeft in het eerste middel, is het oordeel over de integratie en de duurzame lokale verankering een feitenkwestie. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde rekening heeft gehouden met de elementen die verzoeker daaromtrent in zijn aanvraag heeft aangebracht en deze opsomt, maar dat hij van oordeel is dat deze niet volstaan om in aanmerking te komen voor een machtiging tot verblijf. Er wordt daarbij gewezen op het feit dat verzoeker geen arbeidscontract voorlegt en dat de duur van zijn asielpprocedure niet onredelijk lang was, zaken die verzoeker niet betwist.

Verzoeker toont niet aan dat dit oordeel van de gemachtigde kennelijk onredelijk is of steunt op een foutieve feitenvinding. De loutere opmerking dat de integratie bewezen is en als feit niet wordt betwist en de kritiek dat *“de bestreden beslissing enkel rekening houdt met de vernietigde instructies van het kernkabinet en geen individuele beoordeling maakt van de situatie waarin de betrokkene zich bevindt”* volstaan niet om aan te tonen dat deze motieven kennelijk onredelijk zijn. Uit de hierboven opgesomde

motieven blijkt dat rekening werd gehouden met de door verzoeker aangebrachte elementen en met zijn persoonlijke situatie, maar dat werd geoordeeld dat deze elementen niet volstaan. De omstandigheid dat verzoeker het niet eens is met het oordeel van de gemachtigde, volstaat niet om aan te tonen dat dit oordeel kennelijk onredelijk zou zijn of steunt op een niet correcte feitenvinding.

Waar verzoeker aanvoert dat zijn duurzame lokale verankering aanvaard wordt maar dat hem toch geen verblijfsmachtiging wordt gegeven, merkt de Raad op dat uit de motieven van de bestreden beslissing niet blijkt dat als dusdanig wordt aanvaard dat verzoeker duurzaam lokaal verankerd is. De elementen die verzoeker in dit verband aanvoerde, worden opgesomd maar deze opsomming brengt niet mee dat deze elementen aanvaard worden. Uit de verdere bewoordingen "*kan niet weerhouden worden als een grond voor regularisatie*" en "*ondanks deze elementen aangaande de integratie van betrokkene, doet dit niets af aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructies*", kan worden afgeleid dat deze elementen aangaande verzoekers integratie niet worden aanvaard als grond voor regularisatie. Bovendien, zelfs al zou er sprake zijn van een duurzame lokale verankering, dan nog is het niet kennelijk onredelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris ook rekening houdt met andere elementen, zoals bijv. het beschikken over een geldig arbeidscontract en de duur van de vroegere asielpcedure. Verzoeker toont niet aan dat dit motief tegenstrijdig is of niet afdoende zou zijn.

Waar verzoeker aanvoert dat hij "*zich tot op vandaag kan beroepen op een hangende annulatieprocedure bij de Raad van State*" merkt de Raad op dat verzoeker niet aantoonde dat een annulatieprocedure bij de Raad van State *in casu* enige vorm van verblijfsrecht zou verschaffen. In de bestreden beslissing wordt hierover gesteld: "*Het feit dat deze procedure nog hangende is, schorst de asielpcedure niet.*" Dit is correct en verzoeker toont met zijn loutere opmerking dat hij zich tot op vandaag op deze procedure kan beroepen niet *in concreto* aan dat er voor hem enig verblijfsrecht ontstaat. Deze opmerking van verzoeker toont bijgevolg niet aan dat het motief in dit verband kennelijk onredelijk is of steunt op een foutieve feitenvinding.

De bestreden beslissing steunt op pertinente, deugdelijke, afdoende en ter zake dienende motieven. Verzoeker toont niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris op kennelijk onredelijke wijze tot zijn oordeel is gekomen of zich gesteund heeft op een foutieve feitenvinding.

De schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en van de materiële motiveringplicht kan niet worden aangenomen.

Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. Verzoeker voert een tweede middel aan dat luidt als volgt:

"Tweede middel:

5.2.1. Ook al wordt aangenomen dat de verwerende partij zich zomaar op de vernietigde instructies kon beroepen om verzoeker af te wijzen - quod non-, dient alsnog vastgesteld te worden dat de verwerende partij een ernstige beoordelingsfout begaan heeft bij de beoordeling van het al dan niet voldaan zijn van de voorwaarden gesteld in de instructies van 19.07.2009 .

De weigering op grond van het feit dat "het voorgelegde contract niet meer geldig is en betrokkene niet aantoonde op het moment van actualisatie van zijn dossier nog daadwerkelijk in aanmerking te kunnen komen voor tewerkstelling bij KMPI S. of bij een ander bedrijf" is immers volkomen onterecht.

Niet alleen vermeldt de verwerende partij niet op welke bepaling van de instructie zij zich beroept, bovendien wordt in de voormelde instructies nergens gesteld dat het voorgelegde arbeidscontract op moment van de beslissing nog geldig moest zijn.

Het enige dat de instructie vereist dat er voldaan is aan de volgende cumulatieve voorwaarden (zie pg. 3 instructie):

1. Een ononderbroken verblijf bewijzen in België sinds minimaal 31 maart 2007;

2. Een kopie van een behoorlijk ingevuld model van arbeidsovereenkomst kunnen voorleggen. Deze arbeidsovereenkomst:

moet van bepaalde duur zijn van minimaal 1 jaar, ofwel van onbepaalde duur;

moet een salaris bevatten dat minimaal gelijk is aan het gewaarborgd gemiddeld minimum maandinkomen;

3. Een duurzame lokale verankering aantonen.

Bovendien bepaalt pt. 2.8 van de instructie het volgende:

"2.8. Voor aanvragen ingediend 3 maanden te rekenen vanaf datum van 15 september 2009 zal ook de vreemdeling met een duurzame lokale verankering in België in aanmerking komen.

Deze situatie betreft de vreemdeling, die het centrum van zijn affectieve, sociale en economische belangen in België heeft gevestigd.

Het bestaan van een duurzame lokale verankering in België is een feitenkwestie die onderzocht wordt binnen de soevereine beoordelingsbevoegdheid van de minister of zijn gemachtigde.

Volgende vreemdelingen komen in aanmerking:

5.2.2.

Allereerst erkent de verwerende partij dat de verzoeker voldoet aan de voorwaarde van "duurzame lokale verankering" en bovendien aantoonde ononderbroken in België te hebben verbleven.

Bovendien legt de verzoeker in totaal 21 (!) stukken (waarvan stuk 9 alleen al uit 23 delen bestaat!) die zijn (onafgebroken) tewerkstelling gedurende 2 jaar bewijzen!

Zo worden ondermeer maar liefst 23 loonfiches voorgelegd en een arbeidsovereenkomst van onbepaalde duur!

Trouwens de verzoeker werkt nog steeds bij dezelfde werkgever.

Aangezien naast de lokale verankering én het onafgebroken verblijf in België dit da enige vereiste is gesteld in de instructie van 16 juli 2009 kan enkel vastgesteld te worden dat de verzoeker aan alle voorwaarden van de instructie voldoet en derhalve dient gemachtigd te worden tot verblijf.

Het is werkelijk onbegrijpelijk hoe de verwerende partij enerzijds kan erkennen dat de verzoeker in België geïntegreerd is en beschikt over een behoorlijk ingevulde arbeidsovereenkomst (de enige gestelde voorwaarden) voor onbepaalde tijd en anderzijds de aanvraag van de verzoeker kan afwijzen omdat de arbeidsovereenkomst 'niet meer geldig zou zijn' temeer omdat dit nergens als voorwaarde werd opgegeven!"

2.2.2. In de nota repliceert verwerende partij dat het arbeidscontract dat verzoeker heeft voorgelegd niet meer geldig is en dat verzoeker niet heeft aangetoond op het moment van de actualisering van zijn dossier nog daadwerkelijk in aanmerking te kunnen komen voor tewerkstelling bij KMPI S. vzw of een ander bedrijf.

De beschreven integratie-inspanningen zijn onvoldoende om een regularisatie te verkrijgen in België. Verzoeker heeft niet aannemelijk gemaakt dat de gemachtigde van de staatssecretaris zijn discretionaire bevoegdheid te buiten is gegaan, het beoordelen van de duurzame en lokale verankering is een feitenkwestie. Binnen de appreciatiemarge van de staatssecretaris werd geoordeeld dat de integratie-inspanningen niet opwegen tegen het manifest niet voldoen aan de criteria van de vernietigde instructie waarvan verzoeker de toepassing heeft gevraagd. Er is geen sprake van een manifeste beoordelingsfout.

2.2.3. In de repliekmemorie volhardt verzoeker in het middel zoals uiteengezet in het inleidend verzoekschrift.

2.2.4. In het tweede middel betwist verzoeker het motief inzake het arbeidscontract van verzoeker en voert hij aan dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout. Verzoeker meent dat niet vermeld wordt op welke bepaling van de instructie de verwerende partij zich steunt, dat in de beslissing erkend wordt dat verzoeker duurzaam lokaal verankerd is en ononderbroken in België heeft verbleven, dat verzoeker loonfiches heeft voorgelegd en een arbeidsovereenkomst voor onbepaalde duur en dat hij nog steeds bij dezelfde werkgever werkt.

De Raad herhaalt dat bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht hij niet bevoegd is zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Uit de stukken van het dossier blijkt dat verzoeker bij zijn aanvraag om machtiging tot verblijf van 26 november 2009 meedeelde dat hij werkervaring heeft opgedaan als loodgieter in het MPI S. te Brugge en er tewerkgesteld was van 15 oktober 2007 tot en met 1 juli 2009, hij beriep zich op het criterium "duurzame verankering + werk". Uit de bijlagen bij zijn aanvraag blijkt dat verzoeker deeltijds beroepssecundair onderwijs volgde tijdens de schooljaren 2007 – 2008 en 2008- 2009 en dat hij van 15 oktober 2007 tot 1 juli 2009 als loodgieter werd tewerkgesteld door het P.P.I. S. te Brugge. Verzoeker voegt tevens een arbeidsovereenkomst voor onbepaalde duur bij daterend van 4 oktober 2007 afgesloten tussen hem en dit MPI S. te Brugge waarin vermeld wordt dat verzoeker halftijds tewerkgesteld wordt als werknemer, leerling in opleiding in het deeltijds onderwijs. Tevens voegt verzoeker loonfiches bij voor de maanden waarin hij gewerkt heeft.

In de bestreden beslissing wordt hierover gesteld:

“Betrokkene beroept zich in zijn aanvraag dd 26.11.2009 op het criterium duurzame lokale verankering in België + werk (2.8B) van de instructie van 19.07.2009. Qua verblijfsduur zou hij hiervoor in aanmerking kunnen komen. In het administratieve dossier zijn er immers verschillende elementen te vinden die zijn ononderbroken verblijf sinds 31.03.2007 staven. Echter, om hierop aanspraak te kunnen maken, moet een behoorlijk ingevuld arbeidscontract worden voorgelegd dat is opgesteld in het kader van de vernietigde instructie van 19.07.2009. Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene beschikt over een arbeidscontract dat is opgesteld op 04.10.2007 (K.M.P.I. S. vzw) in het kader van een halftijdse tewerkstelling van een leerling in opleiding. Uit het werkgeversattest dd. 30.03.2009 van L. M., administratief directeur K.M.P.I S. vzw, blijkt dat betrokkene daar te werk gesteld werd van 15.10.2007 tot 01.07.2009. Daaruit blijkt dat het arbeidscontract liep tot 01.07.2009. Hieruit blijkt duidelijk dat het voorgelegde contract niet meer geldig is en betrokkene niet aantoont op het moment van de actualisatie van zijn dossier nog daadwerkelijk in aanmerking te kunnen komen voor tewerkstelling bij K.M.P.I S. vzw. of bij een ander bedrijf. Betrokkene legt bijgevolg geen behoorlijk ingevuld arbeidscontract voor, zoals vereist.”

Hieruit blijkt dat, in tegenstelling tot wat verzoeker beweert, wel de bepaling wordt vermeld van de vernietigde instructie die hierop betrekking heeft namelijk het criterium duurzame lokale verankering + werk, 2.8.B.

In tegenstelling tot wat verzoeker beweert in het middel, wordt in de vernietigde instructie inzake dit criterium gesteld dat een arbeidscontract dient te worden voorgelegd van bepaalde duur van minstens één jaar of van onbepaalde duur, dat minimaal voorziet in een inkomen equivalent aan het minimumloon en dat het dossier binnen de drie maanden na de aanvraag aangevuld moet worden met een positief advies van het gewest inzake de arbeidskaart A of met een door het gewest afgeleverde arbeidskaart B.

Aangezien de instructie uitdrukkelijk vermeldt dat de aanvraag aangevuld dient te worden met een positief advies inzake de arbeidskaart A of met een arbeidskaart B, kan worden aangenomen dat het wel degelijk moet gaan om een nog steeds geldige arbeidsovereenkomst.

Uit het hierboven weergegeven motief blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris wel degelijk rekening heeft gehouden met de door verzoeker voorgelegde arbeidsovereenkomst voor halftijdse tewerkstelling van een leerling in deeltijds onderwijs en met de voorgelegde loonfiches, maar heeft geoordeeld dat deze arbeidsovereenkomst een halftijdse tewerkstelling voor een leerling in opleiding betreft en dat deze tewerkstelling beëindigd werd op 1 juli 2009, dat daaruit blijkt dat het voorgelegde contract niet meer geldig is, dat verzoeker niet aantoont op het moment van de actualisatie van zijn dossier nog daadwerkelijk in aanmerking te kunnen komen voor tewerkstelling bij K.M.P.I S. vzw of bij een ander bedrijf en dat verzoeker bijgevolg geen behoorlijk ingevuld arbeidscontract voorlegt, zoals vereist.

Deze gegevens steunen op de stukken van het dossier en verzoeker slaagt er niet in aan te tonen dat dit motief kennelijk onredelijk is. De ongestaafde bewering van verzoeker dat hij *“nog steeds bij dezelfde werkgever”* werkt, wordt niet gesteund door enig begin van bewijs.

Inzake de duurzame lokale verankering werd reeds in het eerste middel overwogen dat uit de motieven van de bestreden beslissing niet blijkt dat deze zonder meer aanvaard wordt en dat het niet kennelijk onredelijk is dat de gemachtigde van de staatssecretaris ook rekening houdt met andere elementen in het kader van het onderzoek inzake een verblijfsmachtiging.

Verzoeker slaagt er niet in aan te tonen dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout in het motief inzake het door verzoeker voorgelegde arbeidscontract. De schending van de materiële motiveringsplicht kan evenmin worden aangenomen.

Het tweede middel is ongegrond.

2.3.1. Verzoeker voert een derde middel aan dat luidt als volgt:

“Derde middel: Schending van het redelijkheidsbeginsel

5.3.1. *Het redelijkheidsbeginsel, ontwikkeld in de rechtspraak van de Raad van State, houdt in dat de overheid bij het nemen van een beslissing alle betrokken belangen vooraf op redelijke wijze moet afwegen.*

Uit deze belangenafweging moet een juist evenwicht volgen tussen de draagwijdte van de administratieve handeling en het feit dat geleid heeft tot het stellen van de administratieve handeling.

Het redelijkheidsbeginsel begrenst de uitoefening van de discretionaire beslissingsbevoegdheid van de overheid.

5.3.2. *De redelijkheid vereist volgens de rechtspraak van de Raad van State dat de overheid de bestreden beslissing heeft afgewogen aan de hand van werkelijk bestaande feiten, waarvan zij zich een duidelijke voorstelling heeft kunnen vormen en die van zulke aard zijn dat zij de genomen beslissing naar recht en redelijkheid kunnen dragen.*

De bestreden beslissing maakt louter een afweging m.b.t. het al dan niet voldaan zijn aan de criteria die volgens een arrest van de Raad van State nooit bestaan hebben.

Er is derhalve nooit een redelijke afweging van de feiten gebeurd, maar enkel een toetsing aan gestelde, maar vernietigde criteria vervat in een instructienota terwijl er geen enkele objectieve grond is om de instructienota te behouden als enige toepassingsgrond.”

2.3.2. In de nota repliceert verwerende partij inzake het derde en het vierde middel samen dat het arrest van de Raad van State waarbij de instructie vernietigd werd, niet inhoudt dat de discretionaire bevoegdheid van de staatssecretaris werd beperkt. Er staat niets in de weg dat de staatssecretaris invulling geeft aan zijn appreciatiebevoegdheid door de vernietigde instructie toch als referentiekader te gebruiken. Verzoeker uit weliswaar kritiek op deze werkwijze maar kan niet bewijzen dat de staatssecretaris op deze manier zijn discretionaire bevoegdheid te buiten zou zijn gegaan. Uit de omstandige motivering blijkt dat er wel degelijk een individuele beoordeling werd gegeven. Het gaat niet om een standaardmotivering en verzoeker maakt niet aannemelijk dat de beslissingnemende overheid zich slecht zou voorbereid hebben of dat de beslissing in het licht van de gegeven omstandigheden onredelijk zou zijn. Verzoeker maakt ook niet duidelijk waarom de beslissing onredelijk zou zijn. Verzoeker zegt niet met welke elementen ten onrechte geen rekening zou zijn gehouden. Dat de aangehaalde elementen onvoldoende waren voor een regularisatie en dat verzoeker daarmee niet akkoord kan gaan, is geen kwestie van onzorgvuldigheid of van onredelijkheid. Een dergelijke afweging valt immers binnen de discretionaire beoordelingsmarge van de staatssecretaris. Verzoeker toont het tegendeel niet aan.

2.3.3. In de repliekmemoire volhardt verzoeker in het middel zoals uiteengezet in het inleidend verzoekschrift.

2.3.4. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat *in casu* niet het geval is.

Uit de bespreking van de eerste twee middelen is gebleken dat de gemachtigde van de staatssecretaris in het kader van een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet een ruime appreciatiebevoegdheid heeft en dat hij *in casu* binnen de grenzen van de redelijkheid tot de bestreden beslissing is gekomen.

Gelet op de analyse van de voorgaande middelen blijkt dat verzoeker met zijn betoog op generlei wijze een schending van het redelijkheidsbeginsel aannemelijk maakt.

Het derde middel is ongegrond.

2.4.1. Verzoeker voert een vierde middel aan dat luidt als volgt:

“Vierde middel: Schending van het zorgvuldigheidsbeginsel

De bestreden beslissing is bovendien kennelijk onzorgvuldig en maakt een manifeste schending uit van de hierboven beschreven principes en wetsbepalingen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel zou kunnen omschreven worden als een algemeen beginsel van behoorlijk bestuur dat de overheid verplicht zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en

ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk geïnventariseerd en gecontroleerd worden.

Hierdoor moet de overheid in staat zijn om met kennis van zaken te beslissen en de betrokken belangen zorgvuldig inschatten en afwegen, derwijze dat particuliere belangen niet nodeloos worden geschaad. Het zorgvuldigheidsbeginsel dringt zich op zowel aan de burger als aan de bevoegde overheid.

Minstens is het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden, waar de bestreden beslissing geen individuele beoordeling van het dossier maakt op basis van discretionaire bevoegdheidsmarges, maar louter de niet bestaande criteria hanteert van de vernietigde nota."

2.4.2. In de nota repliceert verwerende partij wat wordt weergegeven onder punt 2.3.2.

2.4.3. In de repliekmemorie volhardt verzoeker in het middel zoals uiteengezet in het inleidend verzoekschrift.

2.4.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Uit de bespreking van de voorgaande middelen is gebleken dat de gemachtigde rekening heeft gehouden met de elementen die verzoeker heeft aangevoerd in zijn aanvraag maar heeft geoordeeld dat deze niet volstaan om gemachtigd te worden tot verblijf. Verzoeker toont niet aan met welke van de door hem aangevoerde elementen geen rekening zou zijn gehouden. Verzoeker slaagt er niet in aan te tonen dat werd uitgegaan van een niet correcte feitenvinding. De schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan niet worden aangenomen.

Het vierde middel is ongegrond.

2.5.1. Verzoeker voert een vijfde middel aan dat luidt als volgt:

"Vijfde middel:

Schending van artikelen 3 en 8 EVRM

Het basisrecht op eerbiediging van het gezinsleven van de verzoeker is geschonden.

De verzoeker verblijft intussen reeds 4 jaar en half ononderbroken in België en heeft hierdoor diverse menselijke relaties opgebouwd.

Hij heeft intussen aldus een daadwerkelijke band met België en probeert zo veel mogelijk haar leven hier in normale omstandigheden verder te zetten en normale relaties op te bouwen (hoewel dit gelet op zijn traumatische ervaringen in zijn land van herkomst niet altijd even evident geweest is).

Het centrum van de belangen van de verzoeker is duidelijk in België.

Door hem terug te sturen naar haar land van herkomst zou verzoeker de duurzame relatie die hij heeft opgebouwd met België verliezen."

2.5.2. In de nota repliceert verwerende partij dat verzoeker niet uiteenzet op welke wijze artikel 3 van het Europees Verdrag ter bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) geschonden wordt door de bestreden beslissing. Hij geeft er geen enkele duiding bij en het simpelweg aanvoeren van deze bepaling volstaat allerminst om de vernietiging van de bestreden beslissing te verkrijgen.

Inzake artikel 8 van het EVRM stelt verwerende partij dat de niet noodzakelijk definitieve verwijdering van het grondgebied van verzoekende partij geen verboden inmenging vormt in de uitoefening van het recht op een privé- en gezinsleven in de zin van dit artikel. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens neemt aan dat uit artikel 8 van het EVRM niet kan worden afgeleid dat een vreemdeling er een staat toe kan verplichten om hem op zijn grondgebied te gedogen. Het is verwerende partij toegelaten wetsontduiking tegen te gaan, en daartoe de nodige maatregelen te nemen. Er werd reeds geoordeeld dat een mogelijke toepassing van artikel 8 van het EVRM de betrokken vreemdeling niet vrijstelt van het verkrijgen van de vereiste documenten om het Rijk binnen te komen en dat een tijdelijke verwijdering om reden dat hij niet in het bezit is van die documenten niet strijdig is met dit verdragsartikel. Opdat een vreemdeling zich op artikel 8 van het EVRM zou kunnen beroepen, moet er niet alleen sprake zijn van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en diens familie, maar moet het ook nagenoeg onmogelijk zijn voor de vreemdeling om in zijn land van oorsprong een familielieven te leiden. Er is geen sprake van een schending van artikel 8 van het EVRM.

2.5.3. In de repliekmemoorie volhardt verzoeker in het middel zoals uiteengezet in het inleidend verzoekschrift.

2.5.4. Verzoeker vermeldt artikel 3 van het EVRM maar toont niet met concrete gegevens aan in welk opzicht de bestreden beslissing deze verdragsbepaling schendt.

Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder “middel” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138 590; RvS 4 mei 2004, nr. 130 972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135 618).

Verzoeker toont de wijze niet aan waarop deze verdragsbepaling door de bestreden beslissing wordt geschonden. Dit onderdeel van het vijfde middel is onontvankelijk.

Artikel 8 van het EVRM omvat het recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven en luidt als volgt:

“Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het begrip “gezinsleven” in voormeld artikel 8, eerste lid van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationale recht dient te worden geïnterpreteerd. Er moet *in casu* nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM (EHRM, Gül t. Zwitserland, 19 februari 1996, 22 EHRR 228, 29). De vreemdeling dient in zijn aanvraag ten aanzien van het bestuur en ten laatste voor deze tot zijn beslissing komt, aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België. Er moet sprake zijn van een effectief beleefde gezinssituatie of van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en zijn familie. Bovendien wijst de Raad erop dat er op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens meermaals heeft geoordeeld dat het gezinsleven zich beperkt tot het kerngezin waaronder de echtgenoten, de minderjarige kinderen en de ouders worden verstaan (Slivenko v. Latvia, nr. 48321/99, 9 oktober 2003).

Uit de gegevens van het dossier blijkt niet dat verzoeker een relatie heeft of een gezinsleven vormt met een andere persoon. Verzoeker wijst op *“diverse menselijke relaties”* en *“een duurzame relatie die hij heeft opgebouwd met België”*. Hieruit kan geen gezinsleven worden afgeleid in de zin van artikel 8 van het EVRM, evenmin een familiaal leven. Nu verzoeker niet aantoont dat er sprake is van een gezinsleven of van een familiaal leven, kan hij niet dienstig aanvoeren dat deze beschermd moeten worden op basis van artikel 8 van het EVRM.

Waar verzoeker van mening is dat sociale contacten wel degelijk vallen onder artikel 8 van het EVRM, wijst de Raad erop dat de feiten aangehaald door verzoeker in zijn verzoekschrift, namelijk zijn *“diverse menselijke relaties”* en *“een duurzame relatie die hij heeft opgebouwd met België”*, niet vallen onder de in artikel 8 van het EVRM geboden bescherming. De Raad van State heeft meermaals geoordeeld dat gewone sociale relaties niet beschermd worden door artikel 8 van het EVRM (RvS 27 juni 2007, nr. 172.824; RvS 14 november 2005, nr. 151.290; RvS 15 februari 2005, nr. 140.615; RvS 23 januari 2002, nr. 102.840).

Verzoeker maakt met zijn betoog de schending van artikel 8 van het EVRM niet aannemelijk.

Het vijfde middel is in de mate waarin het ontvankelijk is, ongegrond.

2.6.1. Verzoeker voert een zesde middel aan dat luidt als volgt:

“Zesde middel:

Schending van artikel 13 EVRM

De verzoeker heeft een beroep bij de Raad van State ingediend tegen de weigering van de toekenning van zijn asielaanvraag.

Deze procedure is nog steeds hangende!

De verzoeker dient aldus in België te blijven om zijn rechten te kunnen vrijwaren. Een uitwijzing van de verzoeker zou zijn rechten aldus manifest schenden.”

2.6.2. In de nota repliceert verwerende partij dat het loutere feit dat verzoeker een beroepsprocedure heeft lopen bij de Raad van State hem geen verblijfsrecht bezorgt in België. Geen enkele wetsbepaling koppelt immers verblijfsrechten aan het indienen van een annulatieberoep bij de Raad van State. Verzoeker toont het tegendeel niet aan. Verzoeker kan zich bovendien in deze procedure laten bijstaan door zijn raadsman.

2.6.3. In de repliekmemoire volhardt verzoeker in het middel zoals uiteengezet in het inleidend verzoekschrift.

2.6.4. De Raad wijst erop dat de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel inhoudt. De verwijzing van verzoeker naar een “uitwijzing” waardoor zijn rechten in de zin van deze verdragsbepaling zouden geschonden worden, is derhalve niet ter zake dienend.

Ten overvloede wijst de Raad erop dat verzoeker zich voor de annulatieprocedure bij de Raad van State kan laten bijstaan door zijn raadsman en dat verzoekers persoonlijke verschijning niet is vereist.

Het zesde middel is in de mate waarin het ontvankelijk is, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig januari tweeduizend en elf door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET